

Inocența inactivității...

• Inocența inactivității. Stare de fapt foarte periculoasă. Pentru că uzează premeditat de felurite măști. Până și inocența este folosită în favoarea sa. Până și indiferența este chemată să-i fie martor mincinos. Până și lipsa de scrupule este folosită cu meticulozitate. De inocenții inactivi, firește. Ei sînt oameni fini care pun umărul doar în ultimă instanță, cînd acel ceva ce trebuie mișcat a și fost urnit din loc de puterea umerilor celor mulți. Dar el, inocentul se laudă și pretinde și laude și favoruri pentru că a pus umărul atunci și atunci, la greu ori la foarte greu. În acest sens, memoria lui funcționează ca o bancă de date.

Inocentul inactiv nu muncește, nu merge la lucru în fabrică pentru că nu are la îndemînă absolut tot ce-i trebuie. El nu-i obișnuit, înșinuează cu subtilitate, să se mulțumească cu jumătăți de măsură. El vrea totul sau nimic. Are zece șuruburi și-i lipsește al unsprezecelea, refuză să le monteze

EDITORIALUL ZILEI

pe cele zece așteptînd șurubul cu pricina. Așteptînd ca cineva să i-l aducă pe tavă. Și-n acest răstimp se plînge că nu are ce să lucreze. Și reclamă pe unde poate. Și la direcție și la sindicat și așteaptă ca toți să-l compătimizească, dîndu-i dreptate. Și uite-așa, din inocent, devine un foarte periculos pion al unei partide de șah pe care tot el se oferă să o arbitreze. Și face în așa fel încît să se poată transforma, la un moment dat, în regină. Și pionul devine încoronat, atestînd inocența ca o stare de fapt deosebit de rodnică, în condițiile în care aceasta este mai mult decît periculoasă. Și dăunătoare. Și păgubitoare. Pentru „pion” și pentru societate.

Și astfel, neori fără să ne dăm seama inocența inactivității devine o forță în mîna celor activi pe frontul destabilizării economice și sociale. Ceea ce înseamnă că trebuie să ne debarasăm de această stare de referință, de această osteneală pasivă a inocenței în care nu poți avea încredere, care compătimită devine agresivă. Inocența inactivă face jocul celor pe care disciplina îi supără, a celor pentru care dezordinea, ca să nu spunem destabilizarea, face parte din viața lor de toate zilele, din activitatea lor continuă, din modul lor de comportare, din relația lor intimă cu societatea. Inocența pasivă este, însă, un foarte subred suport al moralei celor care nu doresc binele țării în care trăiesc. Inocentul pasiv față de muncă, firește, cere și nu știe de ce o face, strigă și nu știe ce ecou are strigătul lui, injură pentru că așa-i vine lui bine și nu refuză nici un fel de răsplată. Pentru că inocentul pasiv este convins că cineva îi va răsplăti pentru tot ceea ce nu face și pentru tot ceea ce face pe baza unor impulsuri venite de la surse neluminoase. Ca atare, inocentul pasiv este la fel de periculos ca și cel care muncește de mintuială, ca cel care întîi cere să i se dea de mîncare și abia după aceea să i se vorbească de muncă. El, inocentul pasiv nu are scrupule și, ca atare, nici cei care-l întîlnesc nu trebuie să aibă milă de el.

TRIBUNA

Tribuna

COTIDIAN INDEPENDENT DIN JUDEȚUL SIBIU

Anul CVI.

nr. 200

Joi,

6 septembrie

1990

4 pagini,

1 leu

O părere

De dragul schimbării ?

Foarte bine că schimbăm numele străzilor. După aceea trebuie să schimbăm cartea de telefon, buletinele de identitate, abonaamentele la presă, cartelele pentru alimentele raționalizate, livretul militar și mai știu eu cite. Le schimbăm, că tot n-avem altceva de făcut. Dar nu de asta am deschis discuția. Dacă unele denumiri trebuiau înlocuite — date fiind noile condiții istorice —, alte modificări mi se par cel puțin curioase și am să dau câteva exemple. Str. Patrioților este propusă a deveni str. Viktor Kastner. De ce? Cu ce și pe cine deranjează patrioții de ieri ori de azi și, iertată fie-mi ignoranța, cine e și ce-a făcut (în ultimii 5 ani?) acest Viktor Kastner? Cine are ceva împotriva lui Hegel de-l șterge de pe harta Sibului, înlocuindu-l cu G.D. Teutsch (a cărui personalitate este deja marcată printr-o statuie coclîță, aflată în curtea Liceului Brukenthal (nr. 1)? Și lista poate continua cu străzile Filarmnicii, Cetății, Victoriei, cu Piața Grivița, cu N.D. Cocea... Apropo, acesta din urmă a fost un antiregalist toată viața, un pamfletar de primă mînă, un apărător al celor mulți și obișnuiți. (Să fi fost oare în comisia de schimbare a denumirilor străzilor atîția membri ai partidului regalist încît le-a căsunat pe Cocea, readucîndu-i în actualitate, în schimb, pe Elena Doamna, Regele Ferdinand și Carmen Sylva? Păi, atunci schimbăți-l și pe Bălcescu cu Regina Maria). Și exemple mai avem: străzile Morilor, Spitalului, Călărășilor, Salcișilor, Cooperatorilor (Medias), Privighetorii — la care să-i zicem Morii — și Morii — la care să-i spunem Carpați (în Dumbrăveni).

Hai deți, domnilor, să fim serioși și să nu ne mai scărpinăm unde nu ne mîncîncă. Schimbați tot cei roșu (Octombrie Roșu, Steagul Roșu, Armata Roșie, Drapelul Roșu) — scoateți culoarea roșie și din spectru —, schimbați pe toți cei care au murit pentru o idee greșită (Lilly Paneth, Vasile Roaită, Elena Pavel) etc., dar lăsați în pace denumirile care nu deranjează politic pe nimeni. Asta ca să nu ne rătăcim în propriile noastre orașe.

n.i.d.

Correspondență specială din Stockholm

POLITICA DE LOCUIT

5. Preocuparea de a asigura populației „apartamente spațioase, luminoase, bine împărțite și dotate, de calitate bună și la prețuri cît mai acceptabile” (citată din prop. 1967: IOOs 172) a început în Suedia o dată cu politica de locuit structurată de parlamentele 1946—1948. Lipsa locuințelor și aglomerația urbană devenise o mare problemă care a continuat să existe în anii 50 și 60. Standardul de locuit s-a îmbunătățit rapid în perioada postbelică. Suedia fusese înainte de război una din țările care aveau cele mai proaste condiții de locuit din Europa. Cînd prima analiză socială a fost făcută în 1968, Suedia era în plină realizare a „programului de un milion”, prin care un milion de apartamente noi urmau să se construiască între anii 1965—1974. În 1966 s-a adoptat o nouă normă de locuit și conform acesteia cel mult două persoane puteau locui

într-o locuință formată din dormitor, sufragerie și bucătărie. Scopul noii politici era ca un apartament de trei camere (apartamentul normal pentru o familie cu doi copii) să aibă o chirie ce nu trebuia să depășească 20 la sută din salariul mediu al unui muncitor în industrie. La începutul anilor 70 politica de

— „MODELUL SUEDEZ” —

locuit s-a îndreptat, mai mult decît înainte, spre modernizarea vechilor locuințe. Sistemul de imprumut la paritate a fost înlocuit cu contribuții de stat la rentă. Astfel s-au statuat subvenții deschise pentru construcția locuințelor peste bugetul de stat. Apartamentele cu același confort trebuiau să coste la fel, iar cele mai vechi trebuiau să aibă o chirie cu mult mai mică în funcție de gradul de uzură.

Prin aceste măsuri posibilitățile familiei de a alege locuința după nevoi aveau să crească. Inșă, inflația și rentele în combinație cu efectele sistemului impozitar au făcut ca ambițiile politice în domeniul locuitului să nu fie atît de ușor de împlinit. Fără a intra mai departe în amănuntele politici de locuit suedeze se poate afirma că aceasta are trei mari obiective:

1. Spațiul de locuit să fie împărțit după mărimea familiei, cu cît familia este mai numeroasă, cu atît apartamentul mai mare, adică împărțirea să fie făcută după nevoi, mai degrabă, decît după resursele materiale ale fiecărei familii. Toți trebuie să aibă dreptul de a locui într-un apartament modern utilat.
2. Forma de locuit aleasă nu poate fi condiționată de avere sau venit.
3. Cheltuielile de locuit trebuie să reprezinte o parte „rezonabilă” din venit.

(continuare în pag. a III-a)

Alice POPESCU

In atenția participanților la traficul rutier!

Pentru stabilirea traseelor autostrăzilor este necesară cunoașterea curenturilor de trafic. În acest scop Direcția drumurilor din Ministerul lucrărilor publice, transporturilor și amenajării teritoriului organizează o anchetă de circulație sim-bătată, 8 septembrie 1990, pe drumul național DN 1, km 303+600 Șelimbăr.

Conducătorii auto sînt rugați să aibă amabilitatea de a răspunde verbal la cele 3 întrebări ce li se vor adresa de către recenzorii noștri, în stația de anchetă a circulației, durata opririi autovehiculului, ne-depășind 2—3 minute. Vă mulțumim.

S.I.R.D.S.C. Sibiu

Speranțe mari pentru suferințele celor mici

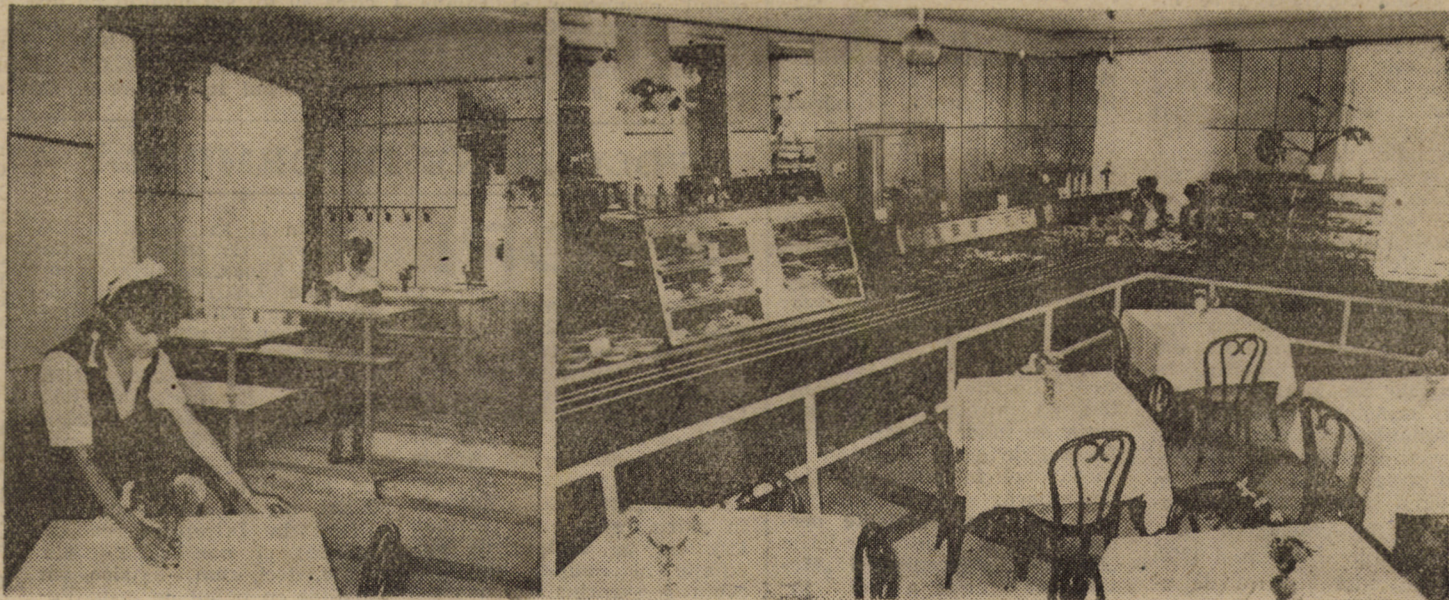
Luați de valul evenimentelor — și au fost destule în ultimul timp — am cam uitat de suferințele celor mici. Iar ei, micuții, nu se pot ajuta singuri. Trebuie să o facem noi, cei mari. O vizită la Centrul de recuperare ortopedică din Sibiu ne-a determinat să zăbovim o clipă asupra modului în care acești copii pot fi recuperați și re-integrați societății. Dar cel mai în măsură să ne vorbească despre toate acestea este dr. Marius Al. Panu, șeful Centrului de recuperare ortopedică din Sibiu, omul care și-a dedicat întreaga viață alinării suferințelor copiilor și nu mai puțin ale părinților acestora.

— În acest centru lucrăm zilnic cu 100 copii, în sistem internat sau ambulatoriu, totalizînd anual peste 300 mii proceduri. La aceasta se adaugă cam 300 operații. Cu

toate acestea, nu putem satisface toate solicitările. Căuza rezidă în insuficiența personalului medico-sanitar. Riscăm de multe ori să nu putem duce întotdeauna toate procedurile pînă la capăt. Tocmai de aceea consider că principiul integrator al recuperării copilului multiplu handicapat: diagnostic precoce — tratament precoce și îndelungat — integrare socială se cere, de altfel de mult timp l-am propovăduit, trebuie să-și găsească o soluționare și la noi în Sibiu. Este o necesitate stringentă și nu un moft. Am în vedere faptul că numărul de copii handicapați prin deficiențe motorii nu are tendința de scădere. La aceasta se adaugă constatarea, unanim acceptată, că este mai eficient

(continuare în pag. a III-a)

Dumitru MANIȚIU

După cum am anunțat, ieri s-a redeschis restaurantul cu autoservire „Timiș” (responsabilă doamna Livia Horn) din Sibiu, Tîrgul Vinului nr. 16. După cum vedeți în imaginile surprinse de fotoreporterul Fred Nuss, unitatea a fost complet renovată și extinsă, cuprinzînd un salon pentru servirea

mesei și un altul în care se poate bea bere la halbă (56 locuri). Situată într-un loc cu mare vîd comercial, această unitate a I.C.S.A.P. Sibiu sperăm să-și păstreze ținuta elevată pe care o etalează acum, la deschidere. Bineînțeles, aceasta depinde în mare măsură și de cei care-i vor trece pragul.

Foto: Fred NUSS

Muzeul Brukenthal Redeschiderea sectorului de artă națională (II)

Căutând forme noi de expresie, unii artiști plastici români au optat pentru diverse curente artistice, precum expresionismul, cubismul, suprarealismul, constituind în anul 1920 ceea ce s-a conturat ca manifestare literar artistică contestată împotriva formelor de artă perimate. Dintre artiștii avangardiști remarcăm pe Max H. Maxy, din creația cărui expunem pinza „Portretul prietenului meu”, de certă experiență cubistă. Hans Eder își definește afinitățile cu expresionismul în special printr-un simț coloristic tradus cu o pastă densă; la el viziunea picturală și realizarea artistică sînt în perfect echilibru, iar Corneliu Michăilescu aderă la cubism și apoi la suprarealism, propunându-și să atingă „eterna poezie a creației pure”. Desigur, un pictor ce ocupă un loc aparte în spațiul generos al artei românești es-

te Ion Țuculescu, care în densa sa activitate artistică a creat „unele opere” care farmecă, intrigă, uimesc, dar și altele care răscolesc prin dramatismul lor îndrumat spre un fantastic halucinant. Ultimele două săli pornesc în principiu prin a defini cele două personalități artistice „principalele ipostaze cu caracter de antiteză ale picturii românești” — Alexandru Ciucurencu și Corneliu Baba, pictori care au inițiat în pictura românească două fecunde direcții de creație și care au marcat formarea multor discipoli. Sensibilitatea pentru culoare, caracteristică în descendență cu pictura lui Ciucurencu, ne-o relevă pinzele lui Henri Catargi, Rhea Silvia Radu și Mircea Ciobanu, în timp ce descendența din creația lui Baba (disciplina severă a desenului și modelarea prin clar-obscur) este vizibilă în lu-

crările lui Mihai Cismaru și Cornel Antonescu. De tendință suprarealistă remarcăm la Ștefan Căltia universul supranatural în care legile naturii, ale firescului sînt abolite. Pictura de esență abstractă a lui Eugen Tăutu devine „o proiectare a forței și a capacității ființei umane de a lua în stăpînire, de a cuceri, de a da sens lucrurilor”. Uriașele alcătuirii de corole supra-puse îi dau posibilitatea lui Alin Ghiorguiu să investigheze lumea vegetală într-o manieră cu totul personală. Amintim totodată armoniile prețioase de griuri și bruniuri din peisajele semnate de Sorin Ilfoveanu și Petru Popovici. Așadar, fără îndoială redeschiderea sectorului de artă națională a Muzeului Brukenthal constituie pentru noi toți un veritabil eveniment.

Doina UDRESCU

Prezențe străine la Festivalul sibian de folclor „Cîntecele munților” — formația olandeză Ljouwerter Skotsploech

AVEȚI CUVÎNTUL

STRADA FABRICII

Despre această stradă am mai scris la sesizarea unor locatari. Revenim din nou, îndemnați de scrisoarea semnată de domnul Traian Nica, str. Fabricii nr. 24. Așadar, despre ce-i vorba? Porțiunea de stradă cuprinsă între întretărirea străzilor Urlea și Lector și capătul străzii Șerbota, este o stradă dosnică, „ascunsă”, dar care provoacă celor ce locuiesc pe ea, mari necazuri. Pe ea circula vehicule auto de toate tipurile, inclusiv de mare tonaj. Ca urmare, praful stîrnit de aceste vehicule auto inconjoară într-una casele pătrunzînd și-n interiorul lor, stînjînînd viața locatarilor. Cînd plouă, apa și noroiul care se adună în gropi, este pulverizat pe pereții caselor. Locatarii sînt pur și simplu disperati. În 8 martie a.c. cu adresa nr. 2884, primăria municipiului a comunicat cetățenilor că cererea acestora privind modernizarea străzii se află în evidență și se va lua în considerare la întocmirea planului de lucrări pe anul 1990. Oamenii s-au bucurat de atenția ce li s-a acordat atunci, dar acum îngrijorarea a pus din nou stăpînire pe ei, deoarece se apropie toamna și strada a rămas așa cum

a fost. Ei așteaptă să vină „drumarii”, pentru ca și strada Fabricii să intre în rîndul străzilor care să nu pătzeze „obrazul” municipiului.

ACTE

Doamna Istrate a solicitat, printr-o cerere scrisă, primăriei comunei Poiana Sibiului o adeverință din care să rezulte numele proprietarului de la numărul 242, aflat în evidența primăriei, adeverință pe care încă o așteaptă. Credem că primăria trebuie, să fie mai operativă în eliberarea unor asemenea acte.

GRUPĂ DE MUNCĂ

Prin ziarul nostru, domnul Nicolae Stîngă, de profesie sudor, încadrat în muncă la F.P.U.P.S., se adresează Direcției Muncii și Ocrotirilor Sociale din județul Sibiu, cu întrebarea dacă meseria de sudor pe care o profesiază de peste 25 de ani se încadrează în grupa a II-a de muncă. Aceasta deoarece la cererea sa, serviciile personale de la întreprinderile „Balanta”, „Mecanica” și „Metalurgica”, unde a mai lucrat, au refuzat să-i completeze cartea de muncă în acest sens. Așteptăm răspunsul de la Direcția Muncii, pentru a-l comunica petentului.

Excursia la Țebea reprogramată

Excursia la mormîntul lui Avram Iancu de la Țebea, organizată de Filiala Sibiu a Uniunii Vatra Românească, programată inițial pentru data de 13 septembrie a.c., este reprogramată pentru data de 15 septembrie a.c.

Informații și înscrieri la sediul provizoriu al filialei, de la Biblioteca Casei de cultură a sindicatelor Sibiu, zilnic între orele 17-19, pînă la data de 8 septembrie.

POLIȚIA NE INFORMEAZĂ

STOP!

Se știe că echipajele de circulație ale poliției, supra-veghează, în general, ziua și noaptea, traficul rutier. Dar aceste echipaje nu omit să fie atente și la alte întîmplări ce se petrec de-o parte și alta a șoselelor pe care le străbat. Și uite-așa, în ziua de 22 august, 1990, aflîndu-se în patrulare pe raza comunei Cristian, un echipaj de circulație al Poliției județului Sibiu a surprins patru indivizi care, privind cam speriați într-o parte și alta, încercău în remorca unui tractor niște saci. Echipajul poliției s-a oprit și a numărat

Puncte de vedere O rază de speranță

Articolul domnului general-locotenent Marin Dragnea, președintele provizoriu al Comitetului Veteranilor de război, publicat în ziarul „TINERETUL LIBER” cu nr. 163, a fost o surpriză răscolitoare de bucurii și satisfacții morale pentru veteranii din război, care sub detestatul regim au fost dați complet uitării, și, în plus, puși sub tutela așa-numiților „foști luptători”, despre care s-a păstrat un desăvîrșit secret în legătură cu fronturile de luptă unde aceștia au acționat, pentru victorie, numărul răniților și morților, faptele deosebite de arme pentru care aveau dreptul să primească cele mai înalte decorații etc.

Invalizii și marii mutilați care cu sîngele lor au scris acele glorioase pagini pe filele istoriei poporului nostru și au contribuit la faima de netăgăduit, care a pus România pe locul patru în rîndul statelor lumii care au contribuit la zdrobirea fascismului, au fost tratați la fel de vitreg, mai mult, au fost scoși de sub tutela M. Ap. Naționale și trecuți în grija Ministerului Muncii și Ocrotirilor Sociale.

Odiosul regim a șters din dicționarul limbii române și expresia „Patria recunoșcătoare”, pentru că patria a fost vitregă, iar recunoștința desființată.

Acum, după ce Revoluția din decembrie 1989 a făcut să răsară soarele redemptării, refacerii și progresului, națiunii noastre, a sosit timpul ca și cei care au scris istoria cu fapte, nu cu creionul, să se poată bucura de stima celor de azi, iar faptele lor să servească drept exemple de muncă cinstită și dragoste față de glia strămoșească. Se speră că și la conducerea țării se va găsi

cuvînta înțelegere pentru prea modeste recompense materiale, care s-au propus forurilor în drept pentru a-probare.

În legătură cu propunerea de a se face înaintarea onorifică la gradul imediat următor, credem că se poate renunța foarte ușor la această recompensă, pentru că: ● în regulamentele noastre militare nu sînt prevăzute grade onorifice; ● gradele sînt proprietate personală, se acordă după merite și ele formează un schelet de neclintit în ierarhia militară și organizarea armatei fiind suportul lor; ● înaintarea onorifică în grad a tuturor veteranilor de război trebuie să cuprîndă și masa de ostași, care au fost înfăptuitorii succeselor luptelor pe timpul războiului; ● acest fel de recompensă nu încălzește pe nimeni și nici nu constituie o recunoștință palpabilă. Mai importantă este îngrijirea sanitară a veteranilor, atunci cînd este necesară; ● poate că ar fi cazul ca și veteranii să fie solicitați a fi părtași asistenței la manevre sau aplicații de mai mare amploare, prezența lor constituind un imbold pentru executanți și o recompensă morală pentru asistenți.

Cred că tuturor veteranilor din țară acțiunea Comitetului Provizoriu de la Bucu-rești de sub președinția domnului general-locotenent Marin Dragnea, le-a reapsris dorul de viață. Încrederea lor în activitatea acestui comitet și în președintele lui, va da cuvenita strălucire titlului de veteran. Faptele lor sînt prea adînc încrustate în filele istoriei noastre și ele nu pot fi nici umbrite, nici acoperite cu vâlul uitării, pentru că judecata istoriei este fără de recurs.

Adj. Ioan Cristea, Veteran de război din Sibiu

TENIS

În perioada 4-7 IX a.c., terenurile A. S. Confecții găzduiesc turneul de tenis „Cupa Șoimii” pentru copii și juniori, iar în perioada 8-12 IX va avea loc un alt turneu dotat cu „Cupa Libertatea”, pe baza sportivă „Libertatea”. Cele două concursuri fac parte din „Circuitul Carpați”. De urmărit!

ZVON?

Tot mai mult vorbește lumea din Sibiu că a cumpărat pachete de unt alterat. Dacă este așa rugăm întreprinderea producătoare să acorde mai multă grijă preparării, iar întreprinderea care îl comercializează, păstrării acestuia în condiții corespunzătoare. Oricum rugăm organizația pentru protecția cumpărătorului să verifice și, dacă se poate să ne anunțe concluziile.

Nepăsare

Domnul Ioan Todea, domiciliat în Sibiu, str. 11 Iunie, bl. 8, ap. 3, ne sesizează nepăsarea cu care I.J.G.C.L. Sibiu tratează problemele oamenilor. Spre exemplu, încă din 17 VIII a.c., a depus (nr. 2740) o plîngere prin care arăta că de mai multă vreme, dintr-o conductă spartă se scurge o mare cantitate de apă caldă, fapt care face să nu existe presiune la etajele superioare. (Locatarii n-au apă caldă, dar plătesc ea și cînd ar avea). Colac peste pupăză, între timp, un șant șăpat, probabil, pentru o conductă ce urmează a fi montată (lung de circa 40 m) s-a umplut cu apa reziduală de la băi și W.C.-uri (vă dați seama ce „parfumuri”).

În 31 VIII a.c., d-l Todea a mai făcut o sesizare cu care este purtat de la I.J.G.C.L. la I.L.L. iar de aici... retur. Tot ca-n timpul lui Schorsten sînt mințiți oamenii?

mitru Pisu, de 34 ani, tot din Cristian și tot de pe str. XXII nr. 34, de asemenea fără ocupație și deci amator de chilipiruri; Vasile Pisu, de 27 de ani, locuind împreună cu ceilalți doi Pisu, dar de profesie muncitor necalificat la Centrul de semînte Sibiu.

Întrebarea care se pune: cum au reușit să sustragă „marfa”, în condițiile în care aceasta era păzită în magazinele respective? Poate ne va povesti tractoristul care le-a dat mîna de ajutor necesară pentru transportul sacilor.

Credem că locuitorii din Cristian îi vor judeca pe semenii lor pentru faptele săvîrșite, aducîndu-i pe calea cea bună, iar celor fără ocupație oferindu-le ceva de lucru în folosul lor și-al comunei.

9,50 H
lei. 10,0
10,10 I
ria, 11
feuilleton
MOSTEȘ
MILIEI
BURG.
Episodul
de mu
Teatru
CABANA
deo-satel
tualități.
leșcoală.
că pentr
în obie
tatea. 18
box. 18,
„E”. 19
animate.
tura în
Corifeii
grafice:
jinski.
viziunea
20,30
muzicii
21,00
22,00 O
politic:
SWSPEN
ducție a
poloneze
lități. 0,
amintirii

SIBIU
„Ce le
lor”, ore
15; 17;
Arta:
două se
13; 16;
Tineri
pirea fe
rele 9;
17; 19.

MEDI
gresul:
lea con
9; 11; 1
Centra
story pe
10; 16 s
I. L.
„Diligen
17 și 19
CISNA/
pionul”,
rele 11;
DUMB
„Fluturi
orele 10

Telefo
Agent
111 57;
trală 3
de Voia
togara
Autogar
1 70 16;
C.F.R.
081; Sal
Dispecer
053; Hc
1 21 40;
nental
Împărta
1 64 90;

(Meteoro
Vreme
răcoroas
ral inst
va fi te
Pe aloc
semnala
avea și
aversă.
fla slab
derat
nord-ve
raturile
fi cupr
10 grad
maxime
grade.

Speranțe mari pentru suferințele celor mici

(urmare din pag. 1)

și ieftin să aplici un tratament complex în același loc cu o grupă de diferiți specialiști uniți într-un tel comun și într-o clădire anume construită. Și nu trebuie omis spiritul de solidaritate al oamenilor care, mai ales acum, trebuie stimulat, întreținut mereu viu, ca pârghie pentru o evoluție pozitivă a societății.

— D-le doctor, argumentele sînt de partea dv. Este uman și socialmente necesar să redăm sănătatea copiilor. Ce s-a întreprins în această perioadă pentru materializarea obiectivelor propuse?

— Kinderzentrum (Centrul pentru copii) din München, condus de dl. prof. dr. H.C. Theodor Hellbrügge s-a oferit să ne ajute în vederea instruirii cadrelor noastre medicale cu metodele moderne de recuperare a copiilor cu defecte ale aparatului locomotor, cît și în ceea ce privește integrarea socială a copilului deficient printr-o școlarizare specială după metoda Montessori. Astfel, vom trimite 4-6 cadre de specialitate pentru a-și însuși aceste metode moderne de tratament. De asemenea, ne vor trimite material didactic necesar școlarizării acestor copii. În 1991 specialiștii acestui centru vor sosi la noi pentru a ne instrui alte cadre, ocazie cu care va avea loc și un simpozion pe tema recuperării copiilor deficienți neuromotori. Totodată, ne vor oferi să traducem o lucrare de specialitate fără a plăti drepturi de autor. Este doar un început modest. Noi sperăm că vom fi înțeleși și ni se va aproba construirea u-

nui centru independent pentru o școală tip Montessori. Un loc ideal ar putea fi fostă „Casă a pionierilor” de pe B-dul Victoriei, clădirea la care s-ar putea atașa ulterior un corp nou. Sumele necesare le-ar putea oferi Primăria din bugetul local sau eventual din „Centrul Libertatea '89”. Doar astfel vom putea trece și noi în viitor la aplicarea metodelor moderne care se practică în țările dezvoltate.

Țin să mai precizez că înregistrarea cu materiale specifice școlii Montessori se va face de către „Aktion Sonnenschein” și că există promisiuni pentru obținerea sprijinului material necesar acțiunilor propuse, cît și pentru ridicarea acestui centru de recuperare al copiilor cu diferite și multiple deficiențe.

Sper că Primăria ne va acorda sprijinul necesar. Trebuie făcut acest lucru pentru viitorul copiilor noștri.

P.S. Ulterior documentării noastre am aflat un fapt îmbucurător. Un birou de coordonare pentru finanțarea unor acțiuni de ajutorare culturală aparținînd de Ministerul de Externe al R.F.G. a confirmat doctorului Panu că are posibilitatea și va face tot ce este necesar pentru a ajuta Centrul de recuperare ortopedică din Sibiu în vederea dotării Școlii Montessori cu echipamentul necesar și distribuirea în mod gratuit a manualului de instruire a părinților asupra dezvoltării sugarului. Mai mult decît atât, specialiștii centrului au fost solicitați să trimită alte propuneri privind dezvoltarea acestei unități pentru copii handicapați.

„Modelul suedez”

(urmare din pag. 1)

Există două idealuri în care au fost gândite toate cartierele suedeze. Idealul de vecinătate, care după părerea multor suedezi e cel mai uman și în care casele sînt fie mici, fie blocuri cu nu mai mult de patru etaje. Gîndul care stă la baza construcțiilor în astfel de cartiere e apartenența, importanța contactului în societate, precum și existența unui control social la nivelul locuitorilor. Are o trăsătură idilică dar în același timp radicală și conservativă. Un alt ideal este acela al vieții de oraș. Gîndul de bază aici este a deosebi viața privată (particulară) de cea publică, a proteja într-un fel familia și pe cei apropiați. Participarea la viața publică trebuie bazată pe anonimitate și libertate. Blocuri înalte și aglomerări de populație în care controlul social nu mai poate pătrunde se întînesc aici. Acest din urmă ideal e democrație, elitistic și radical în felul lui.

Fie că locuiești într-un ideal de vecinătate sau al vieții de oraș, standardul este același. Bucătăriile sînt utilitate de stat cu frigidere, congelatoare, aragaze și dulapuri de bucătărie, fiecare complex de locuit este dotat cu o spălătorie dotată cu mașini de spălat automate, uscătoare, calandre etc., iar energia electrică și apa care se consumă intră în prețul chiriei.

Fiecare cartier are un complex comercial format din mai multe magazine, o bibliotecă, un complex sportiv cu bază de înot, un punct de întîlnire și activități culturale pentru cei ce locuiesc în zonă, servicii social, bancă, poștă, policlinică și spital, creșe și grădinițe, școală generală, liceu. Linile de metrou și autobuz sînt bine puse la punct. (va urma).

N.R. Un al doilea set de articole referitoare la „modelul suedez” urmează să fie publicat în ziarul nostru peste aproximativ 10 zile.

Divano Romano

Din toate lucrurile care le-au făcut, și au făcut și lucruri extraordinare, un lucru le-a fost, poate, peste putință să-l facă — acela de a-și povesti singuri viața lor, cu dulcele amar al trăirii și clocoțul singelui mustind ca izbulc unui izvor. Acum cînd Dumnezeu revoluției i-a uns și pe ei cu mir și i-a stropit din nou cu picături de păcură culese de la osiile căruțelor și-au găsit glasul care să-i arate lumii, să le recite un descîntec de demult pe care vîntul, înălîindu-se în vîrfurile picioarelor, îl spune sălcilor ca să le umple de dor. Acest glas al lor, Luminița Mihai, copil de bulibașă, bate la porțile nemuririi călîrind pe un Pegas de foc, nedus la biserică. Revista care ne-o propune, înălîind în ea poduri de cîntec, gînduri strigînd răzvrătirea inimii ca o pămîntire cu șemne vechi ca în Miron Radu Paraschivescu se cheamă „DIVANO ROMANO”. O revistă literară a romilor care ne învață respectul față de cititor și ce înseamnă sinceritatea. De azi se pune în vânzare „Cuvîntul romilor”, redactor șef Luminița Mihai. Anul I, nr. I. Viață lungă!

Stînd strîmb (de-atîta strîmbătate a lumii) poate că a venit și vremea să judecăm și drept. Mai bine zis, să primim lucid și drept la toate cele ce se-ntîmplă în jurul nostru, ca și cu noi înșine.

Nu știu ce a făcut vremea cu noi, dar tot suferind și „înghițind” în noi, ne-am umplut de ură și am învățat să urim. Cu patimă chiar. Credeam — crudă speranță! — că superba răbufnire a miniei populare din decembrie trecut ne va curăța sufletele de-atîta ură adunată. Dar constatăm că nu s-a întîmplat așa. Egoismul nostru a fost mai feroce și-am găsit repede alt obiect al urii ce ne macină. Acela fatală zicală „să moară și capra vecinului” parcă ne-a intrat în sinoge și-o urmărim cu înverșunare. Cum se dovedește unul mai isteț și „iese” în față, cum sar zece inși să-i sucească gîtul. Așa se făcea și în vremea nu demult apasă, cînd metoda era ridicată la rang de politică de stat, așa se face și acum. Ca-ntr-un film prost, care te scoate din minți.

Și uite-așa, privind cu neîncredere și boicotînd orice bună intenție și inițiativă, au proliferat smecherii și exocrii, cei pentru care nehotărîrea și neînțelegerea dintre ceilalți sînt o adevărată ma-

Să judecăm drept...

nă cerească. Ei s-au aflat printre primii care au încercat, profitînd de golul puterii, să pună repede mîna pe fotoliile abia părăsite. Iar cînd lucrurile au început cît de cît să fie așezate în matcă, tot ei au fost printre primii porniți pe hulit, că, iată, pe cine ne-am găsit să punem în frunte. Dar nu pentru că — vezi Doamne! — nu mai puteau ei de indignare că au ajuns în unele funcții și oameni care deținuseră și înainte funcții, ci mai ales pentru că vedeau cum le „zboară” lor scaunele de sub nas. Nici vorbă să-i intereseze dacă aceștia erau sau nu mai competenți decît alții în acele posturi și în acele momente.

Nici nu mai vreau să-mi amintesc de enormele greșeli făcute cu schimbarea pripită a unor conducători de întreprinderi din județ, greșeli ireparabile acum, dar cu efecte și mai ireparabile. În spatele unor asemenea „schimbări de dragul schimbării” s-au aflat tot inși fără scrupule, care nici înainte n-au fost în stare să demonstreze vreo calitate deosebită, așa că s-au gîndit să profite de naivitatea, neștiința sau indiferența celorlalți, care, din păcate, le-au făcut jocul. Cînd și-au dat seama, a fost prea tîrziu, cum mărturisirea cu amărăciune un vechi meșter dintr-una din întreprinderile care nu a fost ferită de excese.

Să-i judecăm, așadar, drept și cinstit pe toți cei din jurul nostru și, mai ales, pe cei care-i propunem în frunte, indiferent dacă au mai deținut funcții. Doar așa vor fi promovate cu adevărat valorile pe care societatea trebuie acum să le folosească din plin. Și să nu uităm un adevăr fundamental: „Cel ce nu a pus în pericol viața, și libertatea semenilor este un individ moral, indiferent de convingerile sale politice”.

Nicolae ACHIM

Congres județean de marketing

În zilele de 6-7 septembrie a.c., va avea loc la Casa de Cultură a Sindicatelor, sala Studio, Congresul județean de marketing. Manifestarea este organizată de AROMAR (Asociația Română de Marketing, filiala Sibiu). Vor fi prezenți renumiți specialiști în domeniu din București.

Lumea de azi — Lumea de mîine

Germania promite să-și reducă armata

R.F.G., susținută de R.D.G., s-a angajat oficial, la Viena, în fața Conferinței asupra dezarmării convenționale în Europa (C.F.E.), să reducă în următorii 3-4 ani la 370 000 efectivele armatei viitoare Germanii unificate, au transmis agențiile de presă.

Cele 16 state membre ale NATO au propus, la rîndul lor, țărilor participante la Tratatul de la Varșovia să se angajeze, în cadrul viitorului Tratat CFE-1 să înceapă negocierii, mai ales în privința limitării efectivelor tuturor forțelor armate în Europa. Aceste negocieri pentru un al doilea acord (C.F.E.-2) urmează să înceapă imediat după Conferința la nivel înalt a CSCE prevăzută, în principiu, pentru noiembrie, la Paris. NATO a mai propus, pe de altă parte, ca cei 25 să se angajeze să nu sporească efectivele armatelor lor pînă la ratificarea tratatului CFE-1.

Angajamentul germanilor a fost luat de ministrul vest-german al afacerilor externe, Hans-Dietrich Genscher, susținut de primul ministru est-german Lothar de Maiziere, în cursul unei reuniuni plenare a CFE la care — pentru prima dată de la deschiderea lucrărilor, în martie 1989 — au fost admiși ziariștii.

Angajamentul Germaniei și

propunerea avansată de NATO în aceeași zi sînt un indiciu — comentează AFP — că Germania nu va fi „singularizată”, dar acceptă totuși limitarea forțelor sale armate. Aceasta este o condiție pusă de sovietici pentru a accepta aderarea întregii Germanii la NATO, subliniază unele surse occidentale.

În cele două declarații ale lor, aproape identice, Genscher și de Maiziere au subliniat că angajamentul viitoare Germanii unificate constituie „o contribuție importantă” la reducerea forțelor convenționale în Europa. Ele au evidențiat „necesitatea” încheierii unui acord înainte de întîlnirea la nivel înalt a CSCE. Aceasta implică „dorința unui consens”, a subliniat domnul de Maiziere, care a amintit, totodată, că viitorul acord „nu va purta semnătura R.D.G.”.

Genscher a relevat că nu trebuie ca, prin ancorarea pe poziții care nu permit realizarea unui consens, să fie compromisă șansa istorică a unei evoluții fără precedent în Europa în domeniul dezarmării. Genscher și de Maiziere s-au pronunțat în favoarea unei „instituționalizări” a CSCE. De Maiziere a amintit propunerea sa ca Berlinul să devină sediul „centrului de prevenire a vreunui conflict”.

Înapoi, în viitor

Este titlul unui studiu apărut în publicația trimestrială „International Security”, despre care revista americană „Time” scrie că este studiat cu interes de Casa Albă.

Extragem în cele ce urmează esențialul din rezumatul amintitei reviste. Potrivit acesteia, autorul articolului, John Mearsheimer, expert în științe politice la Universitatea din Chicago, susține că Europa s-a bucurat de o perioadă de 45 de ani de pace durabilă tocmai pentru că ea a fost împărțită în două tabere. Statele Unite și Uniunea Sovietică nu numai că s-au ținut în frîu reciproc, dar i-au menținut sub control și pe aliații lor. Odată cu echilibrul puterii, s-a instalat o balanță a fricii. Războiul poate fi evitat prin minunea salvatoare a erei nucleare — descurajarea reciprocă.

Acum, Mearsheimer întrevide apariția unei Europe multipolare străbătută de mai multe diade (perechi de adversari), care se pot dezechilibra foarte ușor, și de alianțe care se schimbă necontenit. Principalele state din regiune — Germania, Franța, Marea Britanie, poate Italia și, cu siguranță o Rusie mai mică, dar încă foarte puternică — vor manevra pentru a obține avantaje, uneori împreună, dar adesea unul împotriva celuilalt.

Soluția pe care o propune

expertul american nu este bine definită, dar este extrem de îngrijorătoare: „proliferarea bine controlată” a armelor nucleare. Poate, sugerează el, atunci cînd vreun arhiduce întîrziat va fi asasinat pe un pod din Sarajevo, vor exista suficiente arme nucleare pentru ca toată lumea să fie prea speriată pentru a trece la acțiune. Printre statele care ar trebui să dețină bomba, arată Mearsheimer, se numără și Germania unificată. Această perspectivă surde însă unui număr foarte mic de germani, și nimănui altcuiva. O Germanie dotată cu arme nucleare ar ridica, aproape inevitabil, spectrul atavic al militarismului care ar fi îngrijorător pentru statele vecine.

Acum, cînd Occidentul este eliberat de obsesia sa în ce privește amenințarea Estului, oamenii de stat vor fi probabil mai vigilenți față de pericolele naționalismului. Și cu cît vor fi mai dispuși să renunțe la vechile motive de război, cu atît vor fi mai capabili să limiteze proliferarea unor noi mijloace, comentează revista americană.

Va veni oare totuși vremea să regretăm echilibrul terorii de pe vremea războiului rece?, ne întrebăm noi. Președintele american George Bush a afirmat în mai multe rînduri că noul adversar din Europa este instabilitatea și imprevizibilitatea. Trebuie să știe el ceva...

